

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XII. tečaj.

V Gorici, 1893.

II. zvezek.

Sveti Jožef.

Sveti in učeni možje so vže od nekedaj slavili in oznanjevali visoko čast in veliko moč sv. Jožefa, Jezusovega rednika. Tudi v „Cvetji“ si vže bral, blagovoljni bravec, o slavi in češčenji sv. Jožefa in ako si zapisan v društvo sv. Mohorja, si prejel tudi že obširno knjigo „Življenje preblazene Device Marije in sv. Jožefa.“ Zato ne bom govoril o časti in moči svetega Jožefa; dosti je, da veš, da njegova prošnja za Marijino največ premore pri Bogu. Sv. Leonard Portomavriški pravi, da drugi svetniki v Marijini in Jezusovi hiši prosijo, sveti Jožef pa zapoveduje in se svojim zapovedovanjem prejme, kar hoče. V tem nas poterjuje sv. Terezija, ki pravi, da je dobila od sv. Jožefa vse, kar je prosila. Zato je nagovarjala keterega je le mogla, da naj se zateka k temu velikemu očaku v vsaki telesni in dušni potrebi. Sveta Terezija pa ni samo prosila svetega Jožefa, temuč tudi častila in hrepenela, da bi ga vsi častili. Poslušaj tudi ti, bogoljubni bravec, sveto Terezijo in časti sv. Jožefa, posebno meseca sušca, ki je njemu posvečen. Tu imaš pa dve lepi in z odpustki obdarjeni pobožnosti k sv. Jožefu.

1. Gdor opravlja ves mesec sušec molitve in dobra dela v čast sv. Jožefa, kaker v maji v čast Matere božje, prejme vsak

dan 300 dni odpustka in enkrat v mescu popolni odpustek, ako opravi spoved, pristopi k sv. obhajilu in moli po papeževem namenu.¹⁾

To pobožnost bi smel začeti tudi mesec dni pred praznikom sv. Jožefa, da na ta praznik skleneš to mesečno pobožnost.²⁾

Gdor z opravičenim vzrokom ne more opraviti te pobožnosti v sušcu, jo lahko opravi katerikoli mesec v letu.³⁾

2. Ako opravljaš devetdnevnic pred praznikom sv. Jožefa, ali keder ti je drago, prejmeš vsak dan devetdnevnic 300 dni odpustka in popolni odpustek mej devetdnevnic ali pa katerikoli dan osem dni po devetdnevnic. Gotove molitve niso predpisane, pogodbe pa za popolni odpustek so: spoved, obhajilo in molitve za cerkev in papeža.⁴⁾

Pobožni Kozma III. toskanski veliki vojvoda, je posebno častil sv. Jožefa. Nekega dne je vzel krono sè svoje glave, jo položil na glavo sv. Jožefa in ga razglasil za toskanskega velikega vojvodo. S tem je izročil svojo krono in deželo svetemu Jožefu. „Ako bi vsi vladarji tako storili, kako lepo bi bilo tako kraljestvo pod varstvom sv. Jožefa!“ tako je rekel sveti Leonard v neki pridigi. „Kako srečno bi bilo ljudstvo, ke bi imelo svojega variha v tako velikem očaku!“ Hišni gospodarji in gospodinje, izročite vsaj vi svoje otroke in svojo družino sv. Jožefu! K njemu se zatekajte v vsaki stiski in nadlogi! Vsaki, bodi keterega koli stanu in v kakršni koli službi, naj si izvoli sv. Jožefa za svojega pomočnika ali patrona; zakaj vsaki najde nekaj pri sv. Jožefu, v čemer ga more posnemati. „Zato pa bodite potolaženi, častivci sv. Jožefa“, pravi sv. Leonard Portomavriški, „zakaj blizu imate sveti raj. Samo po treh stopnicah pridete vanj. Te so: Jožef, Marija, Jezus. Glejte, kako se stopa in hodi po teh stopnicah. Tje gori gredo prošnje naj prej v roke Jožefove, Jožef jih da Mariji, Marija jih pokaže Jezusu. Odgovor prošnje prihaja doli od Jezusa; Jezus ga da Mariji; Marija ga zroči pa Jožefu. Toliko dela Jezus, ker je Bog, toliko prejema Marija, ker je Mati, toliko more sveti Jožef, ker je pravičen, ker je ženin, ker je oče.“ (Panegirico di s. Giuseppe).

P. A. F.

¹⁾ Breve 12. fun. 1855.

²⁾ S. J. C. 18. jul. 1877.

³⁾ Beringer: Die Ablässe 1887.

⁴⁾ Pius IX. 5. Jan. 1848. Za te pobožnosti pripravne bukve so: „Sveti Jožef“, spisal J. Škofic.

Življenje sv. Paškálja Bajlona.

(P. F. H.)

4. poglavje.

Paškallj zapusti domovino.

Pokrajina Valencija se razprostira na vzhodnem delu Španije ob sredozemljskem morju, kjer so Rimljani vže kakih 140 let pr. Kr. ystanovili mesto Valencijo, ki šteje dandanašnji okoli 100.000 prebivalcev. Okolica je jako lepa in rodovitna; pride-ljuje se veliko vina, olja in raznoverstnega južnega sadja. Po-dobna je lepemu vertu; zato se tudi zove „huerta“ vert Španije. Rodovitna polja preteka in namaka reka Guadalaviar. Po viso-činah se pa tudi razprostirajo sočnati pašniki, ki pospešujejo ži-vinorejo.

V to deželo se je napotil naš Paškallj, da doseže svoj na-men, kar se pa ni še tako hitro zgodilo. Vzroki nam niso znani. Šel je skozi kraj, ki se imenuje „Skalovje sv. Petra“, da obišče svojo sestro Ivano, ki je tukaj živela, in se poslovi od nje. Se-stra veselo sprejme svojega brata in mu pripravi dobro večerjo, kaker je le vedela in znala. Sili ga, naj jé in se pokrepča od truda daljne poti. Paškallj pa se večerje ne dotakne; zavžije le košček kruha in popije kozarec hladne vode. Seveda sestri to ni bilo všeč, pa si misli, da se mu zato ne ljubi jesti, ker je preveč utrujen od daljne poti. Reče toraj svoji tovarišici Ivani Garsiji, naj pripravi bratu posteljo, da gre počivat, ker je zelo truden. Postelja je bila kmalu postлана. Zdaj spremita brata v spalnico. Ta se kmalu poslovi od njih; pravi jima, da bo vže sam oskerbel kar je treba in tudi luč vgasnil. Ko otidete, za-klene vrata svoje spalnice. Ali ko je sestra vže pozno v noč za-pazila v spalnici bratovi luč, jo žene radovednost gledat, kaj dela še tako pozno. Tiho se priplazi do vrat in pogleda skozi luknjo pri vratih. In kaj vidi? Brat je klečal na tleh, molil in se hudo bičal. Sestra se pri tem prizoru ne more joka zderžati; zato tiho zbeži, da bi je brat ne slišal.

Drugo jutro mu sestra pripravi zopet zajuterk, pa zopet družega ne pokusi kaker suh kruh. Tudi mu je hotela napolnit

potno torbico z jedili za na pot. Paškalj pa noče ničesar, češ, če bo lačen, boče si vže sprosila košček kruha od vsmiljenih ljudi. Le svojo bučo, katero je nosil ob strani, si je napolnil s hladno vodo. Ko ste prišli ženski drugo jutro v spalnico, ste našli posteljo tako, kaker je bila prešnji večer postlana. Iz tega ste sklenili, da je pobožni brat spal na golih tleh. — Tako je sestra pozneje izpovedala ta dogodek pred cerkveno sodbo, ki je preiskovala o svetosti našega Paškalja.

Paškalj se poslovi od svoje sestre in gre dalje proti Valenciji. Za tega časa je sv. Peter iz Aljkantare po samostanih na Španjskem vvedel zopet prvotno ostrost življenja. Tudi v Valenciji je sezidal dva samostana; enega v Montfortu na čast blažene device Marije „Loretske“, drugega pa v Elhu na čast njenemu deviškemu ženinu sv. Jožefu; s tem je postavil temelj slavni redovni pokrajini sv. Janeza Kerstnika. Naš pastir je serčno želel, vstopiti v enega teh samostanov in v tihi samoti služiti Bogu ter tako izveličati svojo dušo. Saj je vedel besede dobrega pastirja: „Kaj pomaga človeku, če si tudi ves svet pridobi, dušo pa pogubi.“ Koliker časa pa je mej svetom, je izpostavljen več ali manj raznim dušnim nevarnostim.

Če tudi si je mislil Paškalj, da je vže blizu svojemu namenu, se je vender le varal, ker je bila tako božja volja. Moral je še štiri leta ostati mej svetom. — Če tudi nam pisavci njegovega življenja izrečno ne omenjajo, vender gre misliti, da se je precej o svojem prihodu v ta kraj oglasil v samostanu in prosil sprejema, pa ni bil vslišan. To je pa tudi lahko umevno, ker popolnoma tujega človeka ni mogoče brez pomisleku sprejeti. Če tudi je svetnik pred Bogom, človek nikomur ne vidi v serce. Skoraj gotovo pa je, da je stopil v tretji red precej o prihodu v Montfort. Sklepati smemo to iz tega, ker je vse štiri leta nosil redovno obleko, kaker je bilo v navadi tisti čas. Hodil je bos in prepasan z debelim konopcem in z rožnim vencem okoli vratu ali pa za konopcem. Božja previdnost ga je poslala v te kraje tudi zato, da kaže pastirjem sè svojim zgledom, kako morejo tudi pri svojih čredah — pod milim nebom — Bogu služiti in nedolžno živeti, če imajo le dobro voljo, kakeršno so imeli pastirji po Betlehemskih pašnikih, ko so jim angelji naznačili, da je rojen Zveličar sveta.

Ker je toraj moral Paškalj še mej svetom ostati, si je moral poiskati službe, da se pošteno preživi. Loti se poprejšnjega

opravila. Kmalu najde gospodarja, ki ga je vsprejel za pastirja. Naj raje je pasel črede po planjavah in pašnikih, ki so se razprostirali okoli kraja, kjer je stal samostan „Marije Loretske“. Tako je imel priliko, kaker v svoji domovini, obračati vedno svoje oči in serce proti cerkvi matere božje; tako je lažje pogrešal svojo domovino. Hudobni jeziki pa zatožijo pobožnega pastirja njegovemu gospodarju, češ, da pase živino dan za dnevom le okoli samostana, kjer je vže tako slaba paša in poleg tega še vse popaseno; čreda bo shujšala in lakote poginila. Gospodar res pokliče k sebi Paškalja in ga terdo prime, zakaj vedno po teh pašnikih pase in ne gre sè svojimi čredami z drugimi pastirji na boljše pašnike. Paškalj pa pohlevno odgovori: „Jaz in moja čreda smo najbolj varni blizu matere božje. Pod njenim varstvom se tudi najbolj debeli.“ Ko gospodar sliši ta odgovor, se začudi pobožnosti in živi veri svojega pastirja. Ko se pa še z lastnimi očmi prepriča, da je njegova živina bolj rejena, ko družih gospodarjev, ima še tem večje spoštovanje do svojega pastirja. Nigdar mu ni več rekel besedice; smel je pasti, kjer koli se mu je zljubilo.

Drugi pastirji, njegovi tovariši, so tudi pripovedovali, da je pogostokrat po noči zapustil svojo čredo na paši, izročivši jo varstvu matere božje, in šel molit pred cerkvena vrata omenjenega samostana. Nigdar se ni njegovi čredi prigodila kaka nesreča; saj jo je varovala Marija. Njegovi tovariši pa so čuli po cele noči pri čredah, pa se je še pritepil volk potuhnjeno in odnesel kako živinče. Nigdar pa se ni priklatil mej njegovo čredo. Rekli so tudi, da ni mogoče z besedami povedati, kako goreče je častil Marijo. Keder koli jo slišal zvon iz samostanskega zvonika, ki je vabil redovnike k molitvi, je pokleknil pod milim nebom na pašniku in molil. Drugače pa je vedno nosil rožni venec v roki in molil. Napeljeval in nagovarjal je tudi svoje tovariše, naj radi molijo na paši sv. rožni venec, ker je ta molitev nebeški kraljici zelo všeč. Keder je spal, je deržal v roci svojo pastirsko palico z Marijino podobo. Skerbno je pazil, da ni živine tepel ž njo in jo s tem onečastil. Vedno je navdušeno govoril o nebeški kraljici in pogostokrat mej dnem k njej zdihoval: „Varuj me, moja mati, vsega zlega!“

Tudi njenega deviškega ženina sv. Jožefa je goreče častil in se priporočal njegovemu varstvu. Zato je rad zahajal na neki

hribček, ki je bil nekako v sredi mej Elhom in Montfortom, ker je od tod videl obe cerkvi: matere božje Loretske in sv. Jožefa.

Če so ga semtertja pastirji silili, naj ž njimi je, je vzel le košček kruha, potem pa vstal in šel, da ga namoči v vodi, češ, da mu tako bolj tekne. Rad pa je gledal, če so drugi dobro jedli in pili vino, keterega sam ni nigdar pokusil, tudi ne, če mu ga je ponudil gospodar, keder je po opravih zavoljo črede prišel na dom. Hodil je vedno bos in prepasan s konopcem ali pa s pasom, ki si ga je splel iz bičevja. Dostikrat so ga pastirji zavoljo tega milovali. On pa jih je zavernil: „S tem morem kaj storiti za odpuščenje grehov in si kaj za nebesa zaslužiti.“

Dobro je znal, kako drag je čas. Da bi zvesto porabil čas tako, kaker si ga je razdelil, je imel vedno pri sebi sončno uro, po kateri se je ravnal.

Vže je bilo omenjeno, kako skerbno se je varoval, da ni storil komu kake škode in krivice. Precej je vsako, tudi najmanjšo škodo poravnal. Tovariši so mu pogostokrat očitali to tankovestnost, češ, če bo tako vestno plačeval vsako škodo, mu bo treba plačati več ko zasluži na leto in dan. Vsakikrat jih je pa resno zavernil: „Tudi majhine reči vlečejo človeka proti peklu. Nočem se izpostaviti tej nevarnosti.“

Enkrat se je prigodilo, da mu je ušla živina brez njegove krivde na njive v žito in naredila veliko škodo, kaker je sam videl. Zelo mu je bilo hudo, ker ni vedel čigavo je žito, da bi poravnal škodo. V tej zadregi sreča na polji moža, keterega skerbno vpraša, če ve, čigavo je žito. Ta mu pove ime. Paškalj hitro seže v torbico po tintnik, da bi zapisal ime, pa ga ni imel pri sebi. To pastirja tako osupne, da postane žalosten. Mož vpraša, zakaj se mu je čelo zmračilo. Odgovori mu: „Zgabil sem tintnik in ne morem zapisati imena, komur je živina storila škodo. Ime pa prav lahko pozabim.“ Tej skerbniosti se začudi Gašpar Guera, tako je bilo možu ime. Paškalj pa mu odgovori: „Prijatelj, bolje je plačati tukaj dolg, kaker pa enkrat na onem svetu v peklu!“ Da toraj potolaži svojo vest, zgrabi v pričo tega moža jaguže, vreže mu uho, da priteče kri, potem pomoči v kri pero in zapiše ime dotičnega posestnika. Gašpar pa, čudeč se temu, je povsod pripovedoval ta dogodek. Vse je še bolj čislalo in spoštovalo poštenega in pobožnega pastirja.

Manjšo ali tako škodo, za katero ni znal, je poravnaval še na drugi način ljudem, blizu katerih posestev je pasel živino

svojega gospodarja. Imel je vedno pri sebi serp in koso. Ko je videl ženjice na polji ali kosce na travniku, pridružil se jim je ter jim pomagal po ves dan. Za to pa ni sprejel niti koščka kruha ali požirka vode, marveč je živel ob svojem.

Od tod je prišlo, da je vžival Paškalj tudi veliko zaupanje pri onih, ki so bili od gosposke postavljeni, da cenijo škodo, katero so pastirji vzročili. Verjeli so mu vse na besedo. V tem jih je poterdil še bolj tale dogodek.

Neko noč je ušla Paškaljeva čreda na njive in naredila veliko škodo. Ko v jutru to zapazi, pošlje hitro po može, naj pridejo, pregledajo in cenijo škodo. Pridejo z gospodarjem in cenijo škodo. Vender pa mu reko, naj počaka, da žito dozori. Potem bodo mogli še le prave odškodnine določiti. Ko so polja dozorela, res pridejo zopet cenivci. Pa kako se začudijo, ko vidijo najlepše žito po onih njivah, kjer ga je popasla Paškaljeva čreda. Lepšega niso našli nikjer. Gospodar pa je tudi toliko namlatil, kaker še nobeno leto. Na tihem je hvalil Boga in ga prosil, naj bi še več let popasel pobožni pastir njegove njive s svojimi čredami.

Pač lep zgled je ta pobožni pastir vsem, kako se je treba varovati, da bližnjemu škode in krivice ne delaš, storjeno pa precej poravnaš, da ti je ne bo treba enkrat v peklenskem ognju plačevati.

Ni treba omenjati, da je tako vestno in natanko tudi druge božje in cerkvene zapovedi spolnoval. Posebno je gledal, da je nedelje in zadovedane praznike dostojno posvečeval, pa tudi svoje tovariše k temu napeljeval. Skerbel je, da je vsa potrebna dela vže prejšnji dan opravil, da je mogel te dni le molitvi posvetiti. Pa tudi ob delavnikih je šel, če je le mogel, k sv. maši. Gospodar, kaker tudi tovariši, so mu radi dali to priložnost ter mej tem časom pazili na njegovo čredo. Če pa ni imel priložnosti, je pazil pri svoji čredi na zvon in dele sv. maše. Sploh je bil goreč častivec Najsvetejšega zakramenta. Noč in dan je premišljeval to sv. skrivnost in se pri tem pogostokrat zameknil.

Necega dne je vabil zvon v bližnji samostanski cerkvi k sv. maši. Paškalj je bil na pašniku pri svoji čredi in slišal zvon. Ker ni mogel takrat iti k sv. maši, je zdihoval brez nehanja iz globočine svojega serca proti nebu. In glej čudež božje dobrote. Kar mu je odrekla zemlja, to mu podelijo nebesa. V enem trenutku se odpro nebesa in Paškalj zagleda v rokah angeljev mon-

štranco sè sv. hostijo. Ponižno pade na kolena in njegove oči se ne morejo nagledati te nebeške prikazni. Pokazati jo hoče tudi svojim tovarišem. Ti gledajo proti kraju, kamer jim je kazal s perstom, pa na svojo veliko žalost ničesar ne vidijo. Od tega časa je njegovo serce še bolj gorelo od ljubezni do najsvetejšega zakramenta in ni bilo nigdar sito te nebeške mane.

Nad vse se je trudil, da ohrani deviško čistost. Zato se je skerbno ogibal vsake slabe priložnosti. Eden njegovih tovarišev ga enkrat vpraša, če pri svojim tako spokornem življenji tudi v svojem telesu čuti slabo poželenje. Odgovori mu: „Seveda! Pa, keder čutim tako slabo poželenje, vzamem v roko šibo in tepem nepokorno telo tako dolgo, da od velike bolečine mine skušnjava“.

Necega večera povabi neki mož Paškalja in njegove tovariše k sebi na večerjo. Potem jih vpraša, če jim hoče pripeljati deklino, da se bodo ž njo kratkočasili. Ko Paškalj to sliši, postane resen ter pravi: „Če to storite, naženem jo s kamenjem, da bo bežala, od koder je prišla“. S tem je tudi svoje tovariše obernil od hudega.

Paškalj, če tudi sam vbog, je bil jako vsmiljen do vbozih. Kedor koli ga je prosil milostinje, vsakemu je dal, kar je imel. Vender omenjajo njegovi tovariši kot posebnost, da nigdar ni dal od kruha ali jedi, katere je gospodar njemu odločil, češ, da ne poškoduje svojega gospodarja. Zato pa je imel pri sebi vedno nekaj denarja od svojega zaslužka. Od tega je delil vbozim.

Ker je bil Paškalj v vseh rečeh tako vesten, se ni čuditi, da so ga imeli njegovi tovariši vže takrat za svetnika. Tudi v bližnjem samostanu Marije Loretske so poznali pobožnega pastirja. Saj je hodil tja k spovedi, k sv. obhajilu in k božji službi, keder je le imel čas. V tem samostanu je takrat živel br. Jožef iz Kardenete, ki je tudi v slovesu svetosti vmerl. Predstojnik ga pošlje k pastirju Paškalju prosit mleka za samostan. Ko se z mlekom verne, ne more brat dovolj prehvaliti radodarnosti in pobožnosti tega pastirja. Na to hvalo o Paškaljevi svetosti odgovori p. Anton Segura, ki je bil Paškaljev spovednik, tako: „Vedi, br. Jožef, ta pastir komaj zmoli očenaš in češčenomarijo, da se ne bi zameknil.“ — Tako sveto je živel Paškalj vže mej svetom!

5. poglavje.

Paškali stopi v red sv. Frančiška.

V 20. letu svoje starosti je zapustil Paškali svojo domovino in stariše ter šel v Valencijo. Tukaj je služil pri raznih gospodarjih skozi štiri leta za pastirja in bil se svojim pobožnim življenjem vsem svitla luč. V tem času se je seznanil s pobožnimi redovniki v samostanu naše ljube Gospe Loretske v Montfortu, kamer je hodil opravljat svojo pobožnost. Pomagal jim je tudi ob raznih priložnostih z delom svojih rok. Ob tej priliki je videl pobožno, sveto in ostro življenje redovnikov v tem samostanu. Vzbudi se v njegovem srcu želja, da bi stopil tu v red in v vboštvu služil Bogu. V svoji veliki ponižnosti se je imel za nevrednega, da bi živel mej tako svetimi možmi. Slednjič si vendar vzame serčnost, gnan od sv. Duha, da razodene to željo nekemu bratu, in da je poklican od Boga, služiti mu v redu sv. Frančiška in sicer v tej redovni pokrajini; zato prosi, naj ga sprejmo iz ljubezni do Jezusa v svoj red.

Omenjeni brat razodene precej Paškaljevo željo p. Alfonzu iz Lerene, ki je bil kustos in predstojnik redovni pokrajini, in pa gvardijanu samostana p. Janezu iz Kordovilije. Predstojnika, kaker tudi druge brate je jako razveselila ta prošnja; saj so vsi poznali pobožnega pastirja in vedeli, da živi nedolžno, kaker angelj v človeškem mesu. Vsi so upali, da postane kedaj še velik svetnik. Z veseljem ga toraj sprejmo v samostan. Zdaj se mu je spolnila priserčna želja. Leta 1564 prejme iz rok kustosa p. Alfonza redovno obleko in nastopi leto poskušnje ali kaker pravimo „novicijat“.

Ni treba omenjati, da je bil v vsem vzgleden novinec. Najpervo mu je bilo na skerbi, da se privadi redovnih navad. Pred vsem se je pa vadal v zatajevanju svoje lastne volje in se v vseh rečeh popolnoma podvergel volji svojega vodnika. Enkrat je hotel Paškali po svoji volji ostreja spokorna dela opravljati kaker drugi. Njegov vodnik to zapazi in ga ostro posvari, da ga ne bi zapeljala lastna volja in oslepila. Paškali precej sluša in opusti vsako izrednost. Najljubše mu je bilo, da je opravljal najbolj zaničljiva dela in se tako vadal v ponižnosti.

Ko je preteklo leto poskušnje, je storil po takratni navadi

na svoje in sobratov veliko veselje precej slovesne oblube in se ž njimi še bolj vsega posvetil Bogu. To se je zgodilo dne 2. svečana 1565. v samostanu naše ljube Gospe Loretske.

Sv. Peter iz Aljkantare je bil v tem času navdal svoje brate in ljube sinove, (ketere imenujemo „diskalceate“ ali po naše „bosonožce“) s toliko gorečnostjo in s tolikim spokornim serafinskim duhom, da gre, rekel bi, tisto življenje bolj občudovati kakor posnemati. Paškalj se ni vstrašil tolike ostrości, marveč se je veselega serca poprijel vsakega zatajevanja. Opravljal je v samostanu posel Marte in Marije. Marta je bil, ker ga nisi videl nigdar brez dela. Ko lajik je moral drugim bratom streči in delati zdaj na vertu, zdaj v kuhinji, zdaj je zopet imel posel vratarja in drugikrat cerkovnika, kakor so mu predstojniki vkazali. Pa tudi Marijin del je bil njegov, ker je bil vedno v molitev in premišljevanje zamaknjen. Vresničeval je na sebi besede sv. Bonaventura. Le-ta serafinski učenik je imel navado reči, da se po samostanih lajiki najbolj srečni ljudje, ker imajo priliko pri vseh svojih delih in opraviilih vedno imeti duha zbranega v Bogu, kar pa mašnikom pri učenji in mnogih drugih opraviilih ni mogoče. In res je pobožni Paškalj mej delom molil psaljme ali pa premišljeval. To pa je delal s toliko gorečnostjo, da se je pogostokrat zameknil.

Kedor je srečal keterega svojih sobratov, ga je pozdravil navadno z besedami sv. Ignacija, marternika: *Amor meus crucifiscus est* — „Moj ljubljeneec je bil križan“.

Nad vse je ljubil Paškalj samotne kraje. Tukaj je v solzah zdihoval in molil. Vender je šel rad tudi mej svet, če ga je pokorščina silila. Poln veselja iz ljubezni do njega, ki je za nas vbog postal, je hodil prosit miloščino za svoje brate. Prosil je miloščino s tako lepim vedenjem in tako ponižnimi in spodbudljivimi besedami, da so ga povsod sprejeli in častili kakor angelja in božjega poslanca.

Mej potom je molil, premišljeval ali pa o Bogu in nebeških rečeh govoril. Hodil je vedno bos in gologlav pri najhujši vročini, kakor pri najhujšem mrazu, po snegu in dežju, po kamenji in skalovji čez hribe in doline. Nigdar ni imel osla sè seboj, da bi mu nosil nabrane darove, marveč je nosil vse sam na glavi ali pa na herbtu. Ko ga necega dne negdo vpraša, zakaj nima osla, da bi mu nosil tovor, odverne ponižno: „Saj sem sam najnerodnejši osel, čemu mi bo še drugi poleg mene?“

Njegovega tovariša Jakoba Faksarina, ki je mnogo let spremljal Paškalja po njegovih potih, napade enkrat na potu tako hud kašelj, da ni mogel več dihati in ga je hotelo kar zadušiti. Paškalj stori, poln zaupanja na Boga, sv. križ čez njega in mu reče: „Jakob, pojdi, pojdi! Bog ti je zopet dal ljubo zdravje.“ Jakob res zopet hiti za svetnikom in se čuti popolnoma zdravega in krepkega. Za vse žive dni je bil rešen naduhe, ketera ga je preje večkrat hudo nadlegovala.

Keder je v kakem samostanu opravljal službo vratarja, zadovoljil je vse, vboge in imenitne. V tem slučaju je imel dolžnost kaker je po samostanih navada, vbogim deliti miloščino pred samostanskimi vrati. Ali preden jim je razdelil darove, je pokleknil ž njimi in opravil navadno molitev; ravno tako je storil, ko so razdeljene darove zavžili.

Vboge je naš svetnik nad vse ljubil, iz ljubezni do Jezusa, ki je zavoljo nas vbog postal. Vse bi jim bil rad dal. Pogostokrat je svojim ustam pritergal, da jim je mogel kaj podeliti. Tako je preživel skozi več let nekega blizu stoletnega starčka, ki je bil v mladosti imovit mož, misleč, da nihče ne zna za to. Stregel mu je tako ljubeznivo, kaker le ljubeča mati more svojemu otroku. Pa pri tem opraviu je bil tako zamišljen, da ni zapazil bratov, ki so ga večkrat opazovali.

Ko mu je v Vilaregali enkrat rekel gvardijan: „Brat, glej da ne boš dajal miloščine nevrednim fantinom, ki se zanašajo na tvojo dobroto, pa postopajo in nečejo delati.“ Paškalj ponižno odgovori v svoji priprostosti: „Miloščino delim zavoljo Boga! Kako morem vedeti, da ni ravno oni naš gospod Jezus, ketere mu bi jo odrekel.“ — Kaker radodaren je bil pri tem poslu, vender je bil tudi previden. Boljše reči je prihranil vbozim učencem, betežnim in starim ljudem, češ, ko bolj potrebnim podpore.

Večkrat je Bog tudi s čudežem poplašal njegovo radodarnost. Enkrat se je prigodilo, da je v samostanu v Aljmansiji opravljal službo vratarja in vertnarja. Proti večeru pride samostanski duhovni oče, ki najde pred samostanskimi vrati več fantov, ki so prosili zelenjave z verta za bolnike, katerih je bilo takrat več po mestu. Svetnik je bil v zadregi, ker je dvojil, da bi bilo na vertu še kaj one verste zelenjave, ker so jo hodili vedno iskat za bolnike. Vender gre gledat in duhovni oče ž njim. Poleg ternovega plota najde prestorček, kjer je bilo še nekaj rastlin z uvelimi listi. Hitro obere liste in pusti golo ko-

renino. Ž njimi hiti pred vrata in jih razdeli čakajočim. Drugo jutro pride duhovni oče zopet v samostan. Pred vratmi najde zopet nekaj dečkov, ki so prišli iskat zelenjave. Reče jim, da ni več te verste zelenjave na vertu, kar je včeraj sam videl. Ko Paškalcj vrata odpre, gre zopet za njim na vert in vidi rastline, ketere je zvečer obral in gole pustil, zopet lepo zelene. Ko se temu čudi, mu reče Paškalcj: „Glejte božjo dobroto, ki je v eni noči tako poskerbela za bolnike in vboge, ki potrebujejo teh rastlin.“ — „Jaz pa mislim, pravi duhovni oče svetniku, da si ti molil vso noč, naj jim da tako hitro rast.“ Paškalcj na to molči in se mu le nasmeja. Hitro pove ta dogodek drugim bratom, in vsi so imeli to za velik čudež.

Ime Jezusovo in dobra kupčija.

Sveti Bernardin Sijenski, ta goreči oznanjevalec presvetega Jezusovega imena, je bil prepričan, da ravno to sladko in slavno ime našega Zveličarja more prinesiti največo srečo in blagoslov celim deželam, kaker tudi posameznim družinam in osebam. — S pomočjo tega presvetega imena je on mnogo sovraštva in prèpirov zadušil in mir tjakaj prinesel, kamer je prišel.

Mej drugimi gerdimi in škodljivimi razvadami je bila v njegovem času zelo razširjena neka versta igre s kartami, v keteri se lahko naglo ali mnogo zgubi ali pa mnogo dobi. Gorje tistim, ki se tej strasti vdajo! Mnogo družin in ljudi so že nesrečnih napravile take igre. Sveti Bernardin se je začel tudi proti temu boriti. Mislil si je pa, da slabo rastlino treba pri korenini zgrabiti in izpuliti.

Na svojem apostoljskem potovanju najde ta apostelj miru v nekem mestecu nekega človeka, keteri sè je ravno z napravljanjem takih kart bavil. Svetnik stopi k njemu, ogleda si delo ter mu prijazno reče: „Kaj ne znaš druge umetnosti, kaker ravno to?“ Mož mu odgovori, da ne. Svetnik mu pa reče: „Ako boš moj svet slušal, boš nadalje za svoje življenje dovolj preskerbljen.“

Sv. Bernardin vzame na to v roko šestilo ali cirkelj, naredi ž njim na koščeku papirja ali kaj takega okroglo čerto in

v sredo zapiše znamenje Jezusovega imena ter reče možu: „Sin moj, od zdaj naprej delaj take karte in zagotovim te, da boš tega božjega blaga več razpečal, kaker pa tistega hudičevega, kvart namreč, ketere toliko nesreče mej ljudmi donasajo; — in v telesnih potrebah ne boš pomanjkanja terpel, dokler boš živ.“

Mož je svetnika slušal in se ni kesal; — njegovo prerokovanje se je vresničilo. Gotovo si je pa s tem tudi plačilo v nebesih povečal, ker ni samo sebe pred nevarno kupčijo obvaroval, ampak je tudi mnogo drugih nevarne igre rešil.

Ta nauk svetega Bernardina ni koristil samo tistemu prodajavcu, ampak opominjevanja svetnikov ostanejo tudi prihodnjim koristna. Če navaden človek kaj sicer pametnega svetuje, je že dobro, ali veliko važniše je, če kateri svetnik kaj takega reče. — Zdi se kaker da bi bil hotel ta slavni duhovni sin svetega Frančiška opomniti, da naj se lotimo tudi mi dobre kupčije, — s katero si moremo nebesa kupiti. — Njegova želja je bila gotovo ta, da naj si vsakedo globoko v serce vtisne znamenje Jezusovega imena, katero budi v nas tako sladke spomine, in s čiger pomočjo si lahko obilno dobrih del pridobimo, z dobrimi deli pa nebesa.

Pa tudi naše življenje lahko primerjamo igri. In prav nevarna igra je to; kedor zgubi, zgubi več kaker celo svoje premoženje. Ako ne igramo pametno, zaigramo lahko srečno večnost, ketere ne bomo mogli nigdar več priigrati. Paziti moramo torej, da si dobre „karte“ preskerbimo, sè znamenji presvetih imen Jezusa, Marije in Jožefa — da si tako srečno večnost zagotovimo. Zato večkrat ponavljajmo ta-le zdihljaj: „Jezus, Marija, Jožef! Vam darujem svoje serce in svojo dušo. — Jezus, Marija, Jožef! pomagajte mi v zadnjem smertnem boju. — Jezus Marija Jožef! naj se moja duša loči z Vami v miru!“ (300 dni odp. kolikerkrat to troje vsaj skesano izrečeš; 100 dni odp. pa za vsako posebe.)

P.—n.—n.

Svetniki, zveličani, častitljivi, in neketeri božji služabniki
v mesecu marciju (sušeu).

1. Zveličana *Matija*, devica iz reda svete Klare, iz plemenite rodovine, je vže v mladosti sklenila Bogu se posvetiti in za tega voljo se ni hotela omožiti. V samostanu je živela v ostri pokori in skoraj zmirom se postila; nosila je ojster spokorni pas in se do kervi bičala in skoraj cele noči prečula, da je ohranila sveto čistost. Nune so si jo izvolile za svojo prednico, katero službo je 40 let opravljala. Vmerla je na nedolžnih otročičev dan leta 1300. Njeno češčenje sta poterdila in razširila papeža Klemen XIII. in Pij VI.

2. Zveličana *Neža Praška*, devica iz reda svete Klare, je bila hči Premisla Otokarja I., češkega kralja. Ko ji je ženin vmerl, se ni hotela omožiti ne s kraljem ne z nemškim cesarjem. V Pragi je sezidala samostan nunam svete Klare, v keterega je kmalu potem stopila in v ponižnosti, vboštvu in pokori živela in veliko molila. Vmerla je 6. tega meseca okoli leta 1280 (1282); papež Pij IX. je poterdil njeno češčenje.

4. V Asizu je vmerl okoli leta 1240. služabnik božji Silvester, enajsti učenec svetega Frančiška, poln zasluženja, v sluh svetosti.

5. Sveti *Janez Jožef od Križa* je bil sin plemenitih starišev, ali za posvetno veselje ni maral; 16 let star je stopil v frančiškanski red, kjer je že v novicijatu nenavadno v popolnosti rasel. Tretje leto po storjenih obljubah so mu predstojniki naložili, naj sezida samostan po prepisu svetega Petra Aljkantarskega. Pozneje so ga izvolili za provincijala. Ko tak je v svoji provinciji z veliko težavo vpeljal strogo spolnovanje svetega vodila po predpisu svetega Petra Aljkantarskega, keterega je posnemal v svojem življenju. 64 let je nosil eno in tisto obleko; 24 let je preživel ob kruhu in malo sadja in še le pod pokorščino je potem vžival nekoliko kuhanega, kar je pa sam neokusno napravil, preden je zavžil. Svoje telo je šibal in nosil ojster spokorni pas in pa križ z železnimi špicami. Vmerl je v Napolju na Laškem od mertvouda zadet 80 let star leta 1740; papež Gregor XVI. ga je prištel svetnikom leta 1839. in leta 1841. je

podelil za njegov god popolni odpustek v frančiškanskih cerkvah. Njegovo truplo je na oltarju izpostavljeno.

6. Sveta Koleta (Nikoleta, mala Nikolaja) devica iz reda sv. Klare, je bila rojena na Francoskem leta 1380. Njen oče je bil tesar. Sveto čistost je ohranila s postom, pokoro, molitvijo, premišljevanjem Kristusovega terpljenja in pogostim prejemanjem svetih zakramentov in da je zelo čula na svoje počutke. Po božji volji bi bila morala prestopiti iz tretjega reda v drugi in tega zboljšati, pa iz ponižnosti se je vstavljala, ali za kazen je bila slepa in mutasta, dokler se ni podverгла božji volji. V mnogih samostanih reda svete Klare in svetega Frančiška je vpe-ljala natančno spolnovanje svetega vodila; po njej so se ime-novali frančiškani Koletani. Vmerla je v Gentu leta 1447, papež Urban VIII. jo je prištel mej zveličane, Pij VII. pa leta 1807. mej svetnike in podelil popolni odpustek vsem, ki obiščejo ta dan kako frančiškansko cerkev in nekoliko molijo po namenu svetega očeta.

V Ripatranzoni je vmerl ta dan leta 1436. božji služab-nik Anton Arigoni, frančiškan, ki je vpeljal strogo spolnovanje vodila v Avstriji in na Nemškem. Njegovo telo je celo in gib-ljivo in 17 let po njegovi smerti je tekla še kri, ko so vzeli serce iz trupla. Vmerl je kot škof.

7. Božji služabnik Viljem, izmej 12 učencev svetega Fran-čiška; na njegovem grobu se je toliko čudežev godilo, da mu je Elija generalj pod pokorščino zapovedal, da ne sme več čudežev delati, ker se je bal za čast svetega Frančiška.

8. V Kalatažironu v Siciliji je živel okoli leta 1515 poseb-no svet frančiškan, služabnik božji Anton. Ko so njegovo telo prenesli iz starega v novi grob, so našli še celo.

V Nikoziji v Siciliji je vmerl na ta dan leta 1603. božji služabnik Dominik, frančiškanski lajik, v sluhu svetosti.

Leta 1535. je vmerla na Španskem božja služabnika Mal-donata, vdova, iz tretjega reda v sluhu svetosti.

9. Sveta Katarina Bolonjska, klarisa, rojena leta 1313, je bila hči plemenitih starišev. Njen oče je imel visoko službo pri mejnem grofu Este. Za dvorsko življenje se ni menila in težko je čakala, da bi smela stopiti v red svete Klare. Ko je premagala vse zapreke, je stopila v redovni stan, še le 11 let stara. Njene čednosti so bile pokorščina, ponižnost in sveta či-stost. Večkrat so jo nune za prednico izvolile. Prikazala se ji

je Mati božja z Jezusom, sveti Frančišek in drugi svetniki. Bog jo je obdaril z nenavadnimi dobrotami. Vmerla je 50 let stara leta 1463. Njeno telo je celo in gibljivo v cerkvi izpostavljeno, na tronu sedeče. Papež Klemen XI jo je slovesno mej svetnike prištel in za ta dan popolni odpustek podelil frančiškanskim cerkvam za vse, leta 1714.

10. Leta 1221 je v Asizu vmerl božji služabnik Peter, učenec svetega Frančiška. Na njegovem grobu se je toliko čudežev godilo, da mu je sveti Frančišek prepovedal čudeže delati, ker so ljudje preveč motili manjše brate.

11. Sveta Frančiška Rimljanka, vdova iz tretjega reda, bi bila rada stopila v redovni stan, ali iz pokorščine se je omožila in v tretji red stopila. Zaničevala je posvetni lišp in veselje in druge gospe nagovarjala, da so zaničevale posvetno nečimernost. Sezidala je hišo oblatov, to je darovanih ljudi, kjer so živeli kaker v samostanu po vodilu svetega Benedikta. V to hišo se je podala po smerti svojega moža in živela v veliki ponižnosti, postu, šibanju in premišljevanju Kristusovega terpljenja. Vmerla je 9. sušca leta 1440, 56 let stara. Papež Pavel V. jo je mej svetnike prištel.

V Mantovi je vmerl 11. sušca leta 1620. častitljivi služabnik božji Frančišek Gonzaga, frančiškan, in znane rodovine sv. Alojzija. Osem let je vladal frančiškanski red; vpeljal je zopet strogo spolnovanje sv. vodila in odpravil veliko razvad; spisal je tudi zgodovino provincij in samostanov serafiškega reda. Vmerl je kot škof v sluhu velike svetosti. V Rimu se razpravlja, da bi ga prištela sv. cerkev mej zveličane.

12. V Florenci je vmerl okoli leta 1496 služabnik božji Bernard, frančiškan, iz plemenite rodovine, ki se je zelo postil, veliko molil in premišljeval.

13. Zveličani Rogerij, spoznavavec in učenec sv. Frančiška, je bil goreč pridigar in dober spovednik, ki je znal voditi duše po poti popolnosti in svetosti. Vmerl je 5. januarja leta 1237. Papež Gregor IX, ki ga je osebno poznal, ga je prištel mej zveličane; papež Benedikt XIV. je pa dovolil da sme ves frančiškanski red opravljati duhovne molitve in sveto mašo, njemu v čast.

14. Zveličani Peter iz Treje, keterega so stariši pobožno izredili, je stopil v prvi red sv. Frančiška, kjer je hitro napredoval v učenosti in čednosti. Bil je goreč pridigar; prosti

čas je porabil za molitev in premišljevanje posebno Kristusovega terpljenja; vmerl je leta 1304. Papež Pij VI. je poterdil njegovo očitno češčenje celemu redu leta 1793.

Na ta dan v letu 1434. so bili ostanki svetega Bonaventure slovesno preneseni.

15. Spomin vseh svetnikov, katerih telesa in sveti ostanki se hranijo v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

V Draču v Dolomaciji je živel okoli leta 1380 služabnik božji Anton iz Drača, goreč in pobožen frančiškan. Sè svojimi pridigami je v Aziji veliko nevernikov, krivovercev in razkolnikov v naročje svete matere cerkve pripeljal. Iz pokorščine je bil škof v Hijerapolju in nadškof v Draču.

16. Zveličani Peter Sijenski, tretjerednik, je delal glavnike. Po smerti svoje žene je razdelil svoje premoženje mej vbogé in živel v frančiškanskem samostanu. Bil je zelo ponižen in molčeč tudi, ko je svoje glavnike prodajal. S čuvanjem, postom in molitvijo je ohranil čisto svojo dušo in telo. Vmerl je 4. decembra 1289. Papež Pij VII. je poterdil njegovo češčenje leta 1802.

18. Zveličani Salvator, frančiškanski lajik, je bil sin vbogih starišev. V 20. letu je stopil v frančiškanski red, kjer je v kuhinji pomagal v veliko ponižnostjo in natančnostjo. V vsakem samostanu je bil zgled vseh čednosti in nenavadne spokornosti. Vmerl je v sluhu velike svetosti v Sardiniji leta 1567.; njegovo češčenje je poterdil Klemen XI. in ako Bog da, bo kmalu mej svetnike prištet.

19. „V Ljubljani na Kranjskem,“ piše p. Peter Ausserer, „je končal svoje sveto in zasluženja polno življenje p. Aleksander iz Požuna leta 1596. On je bil vseučiliški profesor v Kolinu, stopil je pa zavoľjo slave svetega Janeza Kapistrana v red sv. Frančiška in je bil njegov goreč naslednik. V redu je kot lektor in pridigar veliko dobrega storil. Kot graškemu gvardijanu mu je papežev delegat zapovedal, da naj oznanjuje sveti križ zoper prijatelja husitov Jurija Podjebrada na Štajerskem, Kranjskem in v saljeburški nadškofiji, kar je s pomočjo nekaterih svojih sobratov z največim vspedom in pridobljenjem duš končal. Splošno so ga častili kaker svetnika“.

20. Zveličani Janez iz Parme, je bil sedmi generalj minister celega reda svetega Frančiška, učen in svet frančiškan, ki je veliko storil na zedinjenje Gerkov. Vmerl je na sv. Jožefa

dan 1280. osemdesetleten starček, ko se je v drugič pripravljaj na pot na Gerško po papeževem povelju; papež Pij VI. ga je prištel mej zveličane.

Zveličani Hipolit Galantine, tretjerednik, je bil rojen leta 1565. v Florenciji. On je vže kot deček druge dečke učil kerščanski nauk; rad bi bil vstopil v kak red, ali zavoljo slabosti ni mogel; vstanovil je pa kot tretjerednik „društvo kerščanskega nauka svetega Frančiška“, katerega namen je bil, pod tem patronom rokodelce, priproste ljudi nizkega stanu, kaker tudi otroke učiti in k pobožnosti napeljevati in jih varovati pogubljenja. Skerbel je tudi za vboge, bolne in jetnike. Živel je zelo spokorno, veliko čul, se postil, šibal in spokorni pas nosil; vmerl je ta dan leta 1620. Papež Leon XII ga je prištel mej zveličane leta 1825.

22. Sveti Benvenut, škof in spoznavavec prvega reda svetega Frančiška, je vedno nosil redovno obleko; njegove posebne čednosti so bile zmernost, sklenjena se stanovitnostjo; vmerl je ta dan v letu 1276. Papež Martin IV. ga je prištel mej svetnike.

Častitljivi Janez Kerstnik iz Burgundije, mašnik iz reda svetega Frančiška, poln zasluženja in angeljskih čednosti je vmerl v sluhu svetosti v Napolju; Benedikt XIII. ga je v mašnika posvetil leta 1725. Preiskava, da bi ga prištel mej blažene, se nadaljuje.

23. V Turinu je vmerl ta dan leta 1623 pobožni frančiškanski lajik Lovrenc. On je nosil spokorno srajco na telesu, se bičel, oestro postil in veliko premišljeval. Šesto leto po njegovi smerti so prosili v Rimu, da bi ga prištel zveličanim.

24. V Rondi na Španskem je vmerl častitljivi Didak Jožef iz Kadisa, kapucin v letu 1801. On je bil pravi sin sv. Frančiška, zgled največega vboštva, ponižnosti, ljubezni do Boga in gorečnosti, imenovan „apostelj 18. veka.“ Preiskava se nadaljuje, da ga prištejajo zveličanim.

25. Častitljivi Jeremija Lambertengi, mašnik iz tretjega (samostanskega) reda, je vmerl na veliki petek leta 1513. v sluhu svetosti; ne davno so prosili, da bi sveta cerkev poterdila njegovo očitno nepretergano češčenje.

26. Zveličani Rizerij je bil učenec svetega Frančiška; imel je strašne skušnjave, ketere je pa srečno premagal s postom, zatajevanjem in molitvijo. Poln čednosti in zasluženja je

vmerl 10 let po smerti sv. Frančiška leta 1236. Gregor XVI. je poterdil njegovo češčenje. On je pomočnik zoper merzlico.

Častitljiva Joana Marija nuna iz reda svete Klare, čednosti polna devica, ki je zelo spokorno živela v postu, čuječnosti in drugem zatajevanju. Kristusovo terpljenje je tako goreče premišljevala, da ji je iz glave ternjeva krona izrastla; tudi Kristusove petere rane je prejela. Spisala je 15 pobožnih bukev. Visoke duhovne in svetne osebe so jo za svet popraševale in se ji v molitev priporočevale. Vmerla je v sluhu velike svetosti leta 1673. Sveta cerkev se vže dolgo posvetuje, da bi ji dala čast zveličane.

27. Zveličani Peregrin, učenec svetega Frančiška, iz ponižnosti ni hotel prejeti mašnikovega posvečenja, dasiravno je bil zelo učen; z dovoljenjem je romal v sveto deželo. Vmerl je leta 1236. Pij VII. je poterdil njegovo 600 letno češčenje leta 1821.

28. Zveličani Marka je bil sin plemenitih starišev in doktor zdravilstva. Iz pokorščine do očeta se je oženil; po njegovi smerti je pa stopil v frančiškanski red z dovoljenjem njegove žene, ki je postala nuna svete Klare. Bil je goreč pridigar, vbogljiv, ponižen, molitvi in zatajevanju vdan. Razširjeval je kersčanske hranilnice. Vmerl je za angino, vratno boleznijo, na sv. Jožefa dan leta 1477. sedemdeset let star. Papež Gregor XVI. je dovolil njegovo očitno češčenje.

29. Zveličana Pavla Gámbara, vdova iz tretjega reda, hči plemenitih starišev, ki so jo omožili z grofom Ludovikom Kosta. Stopila je v tretji red po nagovarjanju njenega spovednika zveličanega Angelja; od njega se je učila zaničevati nečimernost sveta; z reveži je bila posebno vsmiljena, neko zimo se je celo sezula da je berača obula; kruh se je spremenil v rože, ko jo je mož nevoljen vprašal, kaj da ima. Veliko je preterpela še od svojih poslov. Častila je posebno Mater božjo; ob sredah, petkih in sobotah se je postila ob kruhu in vodi. Vmerla je 24. januarja leta 1505. v sluhu svetosti; Gregor XVI. je poterdil njeno češčenje.

30. Zveličana Angelja iz Folinja, vdova tretjerednica; dokler ji ni vzela smert matere, moža in njenih otrok in dokler je ni oostro opomnil neki frančiškan, njen spovednik, je posvetno živela; potem je pa svetu slovo dala, premoženje mej vboge razdelila in v tretji red stopila. Imela je hude skušnjave,

ketere je pa srečno premagala; premišljevala je Kristusovo terpljenje, stregla gobovim; 61 let stara je vmerla 4. jannarja leta 1309. Papež Inocencij XII. je poterdil njeno nepretergano češčenje.

V letu 1781 je vmerl častitljivi služabnik božji Lovrenc iz Zibel-a (Zibello) mašnik iz kapucinskega reda. Razprava o njegovem zveličanju se sedaj nadaljuje v Rimu.

31. Zveličani Marka Fantuči iz Bolonije, se je v svetu učil filozofije in pravdarstva. 26 let star je pa stopil v frančiškanski red, kjer so ga tri leta potem izvolili za gvardijana, potem provincijalja in generaljnega vikarja. Sè svojimi pridigami je prehodil Laško, Dolomacijo in Istro; ko je imel v Piačenci postne pridige, je zbolil in vmerl leta 1479, v 74. letu svoje starosti; papež Pij IX je poterdil njegovo skoraj 400 let nepretergano češčenje leta 1868.

P. A. F.

Kako nosi škapulir.

Mej blagovoljnimi braveci „Cvetja“ se gotovo nahajajo taki, ki nosijo eden ali drugi škapulir ali pa še več. Mnogim škapulirjem so podeljeni odpustki in druge duhovne dobrote. Da se jih pa moreš vdeleževati, treba najprej, da prvi škapulir blagoslovi in na te obesi za to pooblaščen duhovnik in pri neketerih škapulirjih kaker pri karmeljskem v bratovščino vpiše. Potem je potrebno, da škapulir zmirom nosiš, po noči in po dnevi, zdrav in bolan, posebno pa še v smertni uri. Ne delajo tedaj prav tisti, ki nimajo škapulirja na sebi po noči ali po dnevi, ali ker je na poti, ali iz spoštovanja, boječnosti ali iz drugega vzroka. Gdor bi ves dan ne imel škapulirja na sebi, bi zgubil odpustke tistega dne. Odpustkov pa ne boš zgubil, ako boš odložil škapulir le za kratko, kaker postavim, da se preoblečeš, vmiješ, skoplješ. Nosi pa škapulir tako, da bo eden del na persih, drugi pa na herbtu; spodobi se tudi, da nosiš na persih tisti del, ki ima podobo.¹⁾ Škapulir lahko nosiš na golem životu pod obleko ali pa tudi nad

¹⁾ Decr. anth. n. 463. n 423. ad 6 pri Beringer, die Ablässe 1887.

obleko, ¹⁾ podstavim nad srajco, kar bo še bolje, ker ga ne boš tako hitro vmazal. Ako si do zdaj drugači nosil škapulir, na telesu, na obleko prišit, v žepu, ali ga pa imaš doma obešenega ali pa zapertega, ne delaj več tako, ker se tako ne vdeležuješ odpustkov. ²⁾ Ako je škapulir vže zelo porabljen, ali si ga morebiti zgubil, poskerbi si hitro novega, da ne boš mej tem zgubljal njegovih odpustkov. Takega novega škapulirja ni treba dajati za to pooblaščenemu duhovniku, da bi ga blagoslovil in na te obesil, razen ako imaš beli škapulir presvete Trojice. Zelo porabljen škapulir sežgi.

P. A. F.

Nova frančiškanska farna cerkev
Sv. Marije, Matere Milosti,

v Mariboru na Štajarskem.

V frančiškanski cerkvi v Mariboru se že čez 100 let časti čudodelna podoba Marije, Matere milosti. Ker je cerkev premajhina, se bode stavila Materi Milosti nova cerkev iz miloda-

¹⁾ Decr. auth. n. 367. ad 2. ravno tam.

²⁾ S. J. C. 12. Febr. 1840.

rov hvaležnih Marijinih otrok. Ustanovila se je v ta namen družba, ki hoče to delo izpeljati. Vsak družbeni ud daruje najmanje 5 krajcarjev vsaki mesec in se potem vdeleži sv. maš, ki se berejo vsako **pervo soboto v mesecu in 25. januarija, 13. junija in 11. avgusta** vsako leto Materi Milosti na čast za vse žive in rajne družbenike. Kedor želi v to družbo vstopiti, naj se oglasi v frančiškanskem samostanu v Mariboru. Ker sta čudodelna Svetnika **sv. Anton Padovanski in sv. Filumena** to bogoljubno delo v svoje posebno varstvo prevzela, dobila v novi cerkvi lastne kapelice. O da bi bilo mogoče 15. avgusta 1895 že v novi cerkvi slovesno obhajati sedemstoletnico rojstva sv. Antona Padovanskega!

Preganjanje kristijanov na Kitajskem.

V tej daljnji deželi, ki se tam imenuje „nebeško“ cesarstvo, vže več let terpi sv. katoliška cerkev, in mnogokrat se zdi kaker da se bodo povernili časi groznega preganjanja pod rimskimi cesarji. Nasledni dogodek, katerega sam misijonar frančiškan opisuje svojemu škofu frančiškanu Amatu Pagnucci-u, nam to jasno kaže. Pismo misijonarja, P. Hugona Scallam-a (ali Schalal?) angležkega frančiškana se tako le glasi:

Prečastiti gospod!

Iz sodišča Ngan-ting-Šien, dne 3. avgusta 1892.

Vže peti dan se nahajam tukaj, kaker zapert, potem ko sem vže imel skoraj v roki marterniški venec. Akoravno ni manjkalo terpljenje, nisem bil vreden te časti. To se je tako zgodilo. Neverniki 120 vasi v tem okrogu so se namenili pokončati našo sv. Vero. Dne 11. julija, mej svetim opraviлом v nekem drugem kraju, se ti neverniki zaženejo v misijon Pe-čia-van, zaprejo šolo, oropajo cerkev, zvežejo kateheta z vervjo, tako da mu je prišla do žive kosti, potem ga dobro izšibajo z groženjem smerti, ako se ne bi hotel poverniti v neverstvo. On je temu močno nasprotoval rekoč: „Le vzemite meč in tolcite, ker jaz ne bom izdal sv. Vere.“ Ravno tako so postopali z nekim drugim kristijanom, in tudi iskali gospodarja tiste hiše, v kateri

smo prebivali, ali niso ga našli. Cele tri dni je rogovililo po tej hiši čez 200 poganov, ropajoč vse, kar je bilo notri. Komaj sem jaz to zvedel, hitro tečem v Pe-ča-van, ali ne najdem drugzega, ko veliko poškodovanje. Napišem precej kakih 20 imen poglavitnih roparjev, ter hitim v mesto Ngan-ting-Sien k mandarinu. Ta precej vkaže iti po razbojnike, ali, čudno, 170 se jih samih prostovoljno prikaže. Mej tem ko so stvar preiskavali v sodišču, greva s se služabnikom v bližnjo vas Ha-iao-pu, kjer sva komaj dobila počivališče. — Dne 24. julija dobim povelje od mandarina, da naj grem precej v mesto, ker drugače da se je bati za moje življenje. Precej se tje odpravim ali zaradi velike zopernosti ljudstva proti meni, mi ni bilo mogoče najti prebivališča v kaki zasebni hiši, in zato sem moral ostati v gostilnici. In glej, precej se zbero ti pagani okoli mene, ali samo eden je očitno kazal strašno sovraštvo do mene. Vže so se bili dogovorili, da ne bodo sprejeli od mandarina obsodbe, in da se bodo v takem slučaju sklicali na višjo pravico v Juan-gon-fu. Drugi dan skliče mandarin zbor, po katerem pridejo zborniki k meni rekoč, da morem iti, kamer hočem, ker da bo mandarin sam z ljudstvom vse poravnal. Iz tega sem spoznal, da so hoteli zborniki rešiti samo mandarina, nas pa pustiti divjakom v rokah. Zato tudi rečem zbornikom: „Mi bomo šli preč, ali mandarin z ljudstvom ne more vničiti cerkvene pravice, katero nam daje sam svitli cesar“. Na te moje besede otidejo, vzamejo pa s seboj tistega kristijana, kateri nam je dal prebivališče v Pe-ča-vanu. Govorilo se je, da so ga tja peljali, zato da ga bodo podložili strašnemu šibanju, ker nam je dal prebivališče. Komaj jaz to zvem, nisem hotel oditi prej ko rešim svojo ovčico razbojnikov. Ali kmalu pride nazaj k meni kristijan in s poglavarjem vasi Pe-čia-van, rekoč, da v imenu mandarina me mora izgnati iz hiše, pod kaznijo šibanja; poglavar pa mi napove, da mi ne dopusti iti v Pe-čia-van, ker mu je to pod ravno tisto kaznijo prepovedal mandarin. Čudno se mi je zdelo tako povelje, in zato povprašam: „Jeli resnično to povelje mandarinaovo?“ Resnično, mi odgovore. Jaz sem pa hotel sam slišati mandarina, in zato se precej napotim k njemu, akoravno je bila pot jako nevarna, ker vže od jutra je bilo po mestu vse polno pretečih ljudi, kateri so strašno izšibali nekega kristijana, in mu skoraj oči izteknili; tako so hotli storiti tudi z enim drugim, ali tega so rešili prijatelji. Po poti do sodišča, me niso nič nadlegovali, akoravno so me do vrat sprem-

ljevali. Keder sem prišel do rečenega kraja, precej vprašam mandarina, ako je res dal tako povelje proti meni. Na kar mi večkrat ponovi, da ne. Jaz mu na to resno pred oči stavim, da v tacih prilikah je potrebno imeti gotove določbe in razjasnenje, in zato da naj pred se pokliče dva gori imenovana iz Pe-čia-vana. To je on tudi storil, in jako posvaril lažnjivca. Videč mandarin ljudstvo proti meni razburjeno me sam sprejme do prebivališča. in zato se mi tudi nič žalega ni prigodilo. Zdaj sem pa mislil verniti se v Pe-čia-van, ker tudi napovem mojim sprem-ljeavcem. Ali oni niso hotli, ker je vas daleč od mesta celih 70 Li (23 laških milj), in k temu se je še noč približala. Na to se odpravim v mojo izbico, in glej, četa divjih poganov obloži vrata, drugi pa pridero noter k meni. Jaz vstanem ter jih vprašam, kaj da hočejo. Na to mi odgovori eden: „Mi te hočemo vbiti: vbiti hočemo evropejca.“ Vsa druga druhal pa zagermi: „Vbijmo zapadnega hudiča“! (tako ime dajajo nam evrepejcem). Ko slišim te strašne besede, zmolim pobožno djanje popolnega kesanja, in se zahvalim Bogu, da je mene nevrednega grešnika izvolil, terpeti kaj zavoljo naše sv. Vere. In glej, kar naenkrat planejo na me ter me vlečejo vun blizu reke, kjer začnejo metati name kamenje. Spomnim se precej na sv. Štefana, in akoravno se ne prederznem reči, da mi je bilo kamenje sladko kaker njemu, vender ne morem reči, da mi je bilo grenko, ker da Bog ob taki priliki človeku čeznatorno moč. Komaj me zagledajo ležečega v kervi na tleh, se mi približajo ter ni neki raztegavajo noge, drugi roke, in zopet drugi me začnejo s kamenjem tolči po mojem ranjenem telesu. Akoravno sem bil malo pri sebi v tacih martrah, sem vender slišal strašno erjovenje proti meni, in tudi spoznal, da so druge kristijane tudi pretepali. Videl sem tudi v mojih smertnih težavah, kako so pripravljali kol in konop (verv), zatoraj sem bil gotov, da bo moja duša v kratkem v nebesih. Priporočal sem jo Gospodu, prosil pa ob enem odpuščenje mojim trinogom.

Ali glej, mej tem ne sliši glas, da se bližajo sodiški služabniki, in to je bilo vzrok, da se je druhal precej razkropila. Tudi se približa neki zdravnik k meni, ali tudi druhal videč, da ni beričev, se vnovič okolu mene zbere. Zdravnik jim reče, da sem smertno ranjen in da v kratkem vmerjem. V resnici sem bil jako slab. Na te besede razbojniki ostanejo v dvojbi, ali bi me pustili v miru ali pa še martrali do smerti. Ali gospodar

gostilnice, v kateri sem prebival, pride na mesto in začne kričati, da naj nikar ne vbijo človeka, kateri je pod njegovo streho, in tako pripravijo nesrečo njemu in njegovi družini. Nekoliko za to in še več, ker so se bližali sodiški beriči, se druhal zopet odpravi. Rešitelji me vprašajo, ako mi je mogoče hoditi; ž njih pomočjo sem mogel vstati in tudi hoditi, ali bos, ker obuvalo so mi bili razbojniki vkrali. Vsega kervavega in blatnega, so me pripeljali do sodišča, kjer me mandarin sè vso ljubeznjivostjo sprejme, preskerbi zdravila in druge potrebnosti, ter me ne pusti od sebe, dokler ne prestane vsaka nevarnost, da bi se rane vnele.

Drugi dan se razbojniki sami predstavijo mandarinu, ali sè sabo pripeljejo tri vboge, kateri so bili najmenj krivi ali podkupljeni sè 3600 sapekami (denarji), da se skažejo pred oblastjo ko krivi tolovajskega dela. Mandarin obsodi vsacega k osem sto vdarcem (šibanju) in malemu denarnemu znesku, ter tako napravi pravico.

Zvečer pride moj tovariš mašnik (kitajec Frančišek Rin). Ker ta stvar spada k mejnarodnim pravicam, sva zahtevala od mandarina, ko prvi pogoj, da nama mora preskerbeti slovesno sprejetje v misijon Pe-čia-van, in tako popraviti veliko pohujšanje in sramoto, kar nama je tudi obljubil. Bomo videli, kaj bo storil. Druhal se je potem odpravila domov, preteč, da tudi ako se bo treba zoperstavljal vojakom in svoje življenje dati, bo pokončala in iztrebila v okrogu Ngan-ting-Sien sv. vero.

Govorilo se je kesneje, da se je hotlo mnogo teh poverniti k mandarinu, ali ta jim je poslal reči, da ako se ne pomirijo, in misijonarjev slovesno ne pokličejo nazaj v Pe-čia-van, bode on zgubil službo, oni pa glavo. Mej tem ko pišem, je prišla nova pomoč vojakov, in tako upam, da bo šlo naprej dobro.

Čez tri ali štiri dni upam že precej dobro okrevati.

Prosim, da se Vaša Prečastitost zavoljo mene ne žali; niti v martrah niti potem nisem pretil nobene solze; vesel sem in zadovoljen.

P. Hugon Schallal^a.

(Iz mesečnika „l' Oriente serafico“ V. anno, num. I. 1893).

P. H. R.

S v. M a r t i n.

V.) Martin se snides s Hilarijem in oživi
nekega katehumena.

Škof Hilarij se je vernil iz pregnanstva l. 360. Cesar Konstancij namreč ga je bil na pritiskanje Arijancev pregnal na Jutrovo, toda tam je Arijanom še več škode storil, kaker bi bil mogel v Galiji, zatorej ga pokliče nazaj. Ko to izve Martin na otoku, hiti mu na proti v Rim; ali ker je bil Hilarij že odšel, gre za njim v Galijo. Hilarij ga tam ljubeznjivo sprejme, in z njegovo pomočjo je Martin vstanovil v Galiji prvi samostan blizu škofijskega mesta Poatijé (Pictavia). Tu se je zgodil prvi čudež po Martinu.

Neki človek, katehumen, ki se je pripravljajl za kerst, stopi v samostan, da bi se poučil v naredbah svetega moža. Pa v malih dneh hudo zboli; silna merzlíca ga strese. Martin je bil ravno z doma odšel, in ko se verne čez tri dni, najde mertvo truplo. Smert je tako hitro pritislila, da se je ločil sè sveta brez kersta. Truplo je bilo izpostavljeno, žalujoči bratje samostanski so molili okoli njega, ko pride Martin domov, ter se v trenutku prepláši in zajoka, potem pa navdan od svetega duha reče izstopiti iz izbice vsem drugim in jo zapre. Ko so bila vrata zaperta, stegne se čez brezdušne ude merliča in moli nekaj časa in ko čuti, da duh Gospodov daje moč, se vzdigne, ter gleda stermo merliču v obraz, čaka vspeha molitve in milosti Gospodove; še niste pretekli dve uri, vidi da se merlič giblje na vseh udih, in triplje z očmi, da bi pogledal. Potem se oberne h Gospodu, hvalo pojoč na ves glas, da napolni izbo s vpitjem; na to planejo notri, ki so stali zunaj. Čuden pogled! videli so, da živi, ki so ga pustili mertvega. Tako oživljen je hitro prejel kerst, in potlej še živel več let. On nam je bil prva priča Martinovih čednosti. — Pravil pa je večkrat, da je ločen od telesa bil peljan pred sodnji stol, pa obsojen v temne kraje mej malovredne množice je slišal žalostno sodbo; potem pa sta dva angelja opomnila sodnika, da je ta tisti, za keterega moli Martin, in tako sta ga po vkazu pripeljala tista angelja Martinu nazaj v življenje. Od tega časa je zaslovelo ime blaženega moža, ki

so ga imeli že prej vsi za svetnika, zdaj so ga začeli pa tudi za mogočnega in v resnici apostolskega moža imeti.

VI.) O živi nekega obešenca.

Ne dolgo potem, gre Martin po polji nekega spoštovanega moža Lupicina, in zasliši kričanje in žalovanje jokajoče množice. V skerbi postoji ter popraša, kaj pomeni ta jok; naznani se mu, da si je hlapec izmej družine življenje vzel z vervjo. Ko to sliši, stopi v bišico, kjer je truplo ležalo; spravi ven druhal, se nagne na truplo in nekoliko moli. Kmalu se vzdigne merlič oživljajočega se obraza sè zaspanimi očmi proti njegovemu obličju; s počasnim prizadevanjem skuša vstati, prime za roko blaženega moža in stopi na noge. In tako je šel ž njim v vežo hiše vpričo cele množice.

VII.) Martin izvoljen za škofa.

Ob istem času (leta 372.) so ga hoteli imeti za škofa turonske cerkve; ali njega ni bilo lahko privabiti iz samostana. Neki Rusticius, meščan, se dela kaker da mu je žena bolna, in kleče na kolenih ga preprosi da gre ž njim. Ker so bile že preje nastavljene množice meščanov ob poti, so ga pripeljali kaker pod stražo v mesto. Čudovito se je bila zbrala neštevilna množina, in to ne samo iz tistega mesta, temuč tudi iz sosednih, da bi oddala svoje glasove (kakor je bila takrat navada voliti škofa). Jedna volja, jeden glas vseh je bil ta: „Martin je najbolj vreden škofijstva, srečna bo cerkev pod takim pastirjem.“ Malo izmed ljudstva in neketeri škofje, ki so bili sklicani, da postavijo novega škofa, so vender brezbožno oporekali, rekoč: „Zaničljiva oseba je; človek gerdega obraza, vbožno oblečen, razmeršenih las ni vreden škofovske časti.“ Toda ljudstvo bolj zdrave pameti je zasmehovalo to njihovo neumnost, ker so vzvišenega moža slavili, ko so ga hoteli grajati. Oni niso mogli storiti drugega, ko to, kar je po volji božji mislilo ljudstvo. Mej pričujočimi škofi se je zlasti jeden vstavljal, Defensor (Oporekar) po imenu; ali opazilo se je, da je bil ostro zavrnjen po proroškem berilu. Ko namreč slučajno ni bil pričujoč lector (to je bravec), ki mu je bila tisti dan naloga, sveto pismo brati, bil je namreč v derhali ljudstva zadržan in ko so ga strežaji v zadregi čakali, zgrabi eden okoli stoječih psaljterij (bukve psaljmov) in bere

pervo versto, ki mu pride pred oči; bila je pa osmega psaljma tretja versta: „Iz ust otrok in dojenčev si napravil sebi slavo zavoljo svojih sovražnikov, da k molčanju pripraviš sovražnika in oporekarja.“ — Ko sliši ljudstvo to, zažene krik, nasprotna stranka je pa zmedena. Sploh se je mislilo, da se je bral tisti psaljm po božjem naklonu, da bi oporekar slišal sodbo svojega dela, ko bi bila zveršena hvala božja v Martinu iz ust otrok in dojenčev in sovražnik ob enem pokazan in vničen.

Ko je Martin nastopil škofijo, nemoremo dosti popisati in razložiti, kakšen je bil, kolikošnega se pokazal. Zakaj značajan je bil in stanoviten kaker prej; ista ponižnost serca, ista vbožnost v obleki, ravno tako resnoben pa ljubeznjiv; izpolnjeval je škofijsko dolžnost in dostojanstvo, ne da bi popustil namen in kreposti meniha. Nekaj časa je stanoval v hišici tik cerkve, ker pa ni mogel prenašati nadlegovanja pogostih obiskovalcev, je vstanovil zunaj mesta samostan kakih dvatisoč korakov daleč. Ta kraj je tako samotni in ločen, da ni pogrešal puščavske samote; od jedne strani ga krije sterma pečina visoke gore, od druge strani oklepa ravno planjavo v ovinku reka Liger (Loire) dohod je samo, po jedni pa ozki poti. On je imel hišico iz lesa tesano, na ta način tudi mnogi bratje, večinoma pa so si bili naredili zavetje v votlih skalah viseče stermine. Učencev je bilo 80, ki so se učili od blaženega očeta kreposti.

Pri njih ni imel nobeden nič lastnega; vse so imeli skupno; nobeden ni smel nič kupiti, nič prodati; umetnosti niso gojili, razen pisarjev, za kar so bili odločeni mlajši, stariši so pa molili in premišljevali; iz hišic so redko pohajali, razen keder so se shajali k molitvam; obedovali so skupno, kedar je pretekla ura posta; vina niso pili, razen če je koga slabotnost prisilila; oblečeni so bili po večini v komeljo raševino, mehkejša obleka je veljala za pregreho. In to je čudenja vredno temveč, ker je bilo mej njimi mnogo plemenitašev, ki so mnogo drugači odrejeni se do tolike ponižnosti in sterpnosti prisilili. Mnoge izmed njih smo videli pozneje na škofijskih sedežih; in zares, katero mesto, ketera cerkev si ne bi bila želela imeti svojega škofa iz Martinovega samostana?

Kerščanskim poslom.

IV. Dolžnosti posla do samega sebe.

5. Kolikér je greh.

Sv. Avguštin razločuje pri grehu tri stopinje: 1) Izkušnjava, 2) dopadajenje, 3) privoljenje. Izkušnjava, ki nastane brez naše volje, ona še ni greh; pred Bogom nam daje celo priložnost boja in zmage. Kader pa čutiš dopadajenje nad grehom, takrat se začenja tudi greh. Ako v izkušnjavo tudi še vedoma privoliš, takrat je greh storjen. Taka je tudi z nečistim grehom.

2. Misli, ki v tebi nastajajo brez tvojega zadolženja, so izkušnjava, ne še greh. Ako se jim precej v začetku vstavljaš, ter jih odganjaš, da bi se ti ne dopadale, ne grešiš. Bojeval si se in zmagal. Ako se z dopadajenjem zaderžuješ pri takih mislih, ako si jih prostovoljno delaš, ako jih takorekoč péstuješ in božaš, vedoma, nalašč, iz nečistega veselja to si grešil, hudo grešil. Toraj ako se hočeš čistega ovarovati, bdi nad svojimi mislimi, varuj se priložnosti, ki zbujaajo nespodobne misli.

3. Nečiste besede, nečisti pogovori, nečiste pesni, vse to je grešno, glede okoličnosti tudi smertni greh. Greh je tim večí, čím gerše so besede, čím daljši je pogovor, čím večje je pohujšanje, čím večja je dušna škoda, čím hudobniši in ostudniši je namen. Sv. ap. Pavel govori: „Nečisti pogovori naj nam še po imenu ne bodo znani.“ Sv. Alojzij se je vse življenje kesal nekaterih nespodobnih besed, ki jih je govoril otrok, ne da bi jih poznal. Sv. Stanislav Kostka ni mogel slišati nespodobne besede, da ne bi bil silno prevzet. Sv. Bernardin Sijenski je koj zaerdel, če je slišal nespodobno besedo. Vmolknili so vsi, keder je on prihajal. Svetniki naj vam bodo zgledi! Z nepoštenim govorjenjem in petjem se veliko greši na svetu. V službah boste zadeli na ljudi, katerim so nesramne šale prešle v žalostno navado. Takih ljudi se bojte kaker kač. Odločno stopajte proti takim surovostim in nesramnostim. Pomni: „Nesramna usta kažejo pokvarjeno serce“. Taki so že izdavnaj zaverženi. Česer je serce polno, to pa usta govore. Ogibaj se jih, taki ljudje so nevarni. Najprej poskušajo z besedami, potlej si upajo se več. Ne smejaj

se jim, ne šali se z njimi: zaničuj taka preprosta človečeta. — Kjer je več ali veliko poslov, mora biti pogovor spodoben, šala nedolžna, izrazi izbrani. Pomenkovanje bodi vedro, ali nikedar neotesano. Pogovori o novicah, ki se odnašajo na gerde prigodbe, so odsvetovati. Hudega je dosti na svetu. Rajši pokrivaj mesto odkrivati. Tudi nikaker ni dobro, priprosta, nedolžna serca, ki sveta ne poznajo, seznanjati s takimi hudobnostmi. — Ne pojte nespodobnih pesni (ljubenk, golobink, hlopink). Ne razširjajte jih, ako ste jih slišali morda kje drugje. „Veselite se“, t. j. pojte, pravi ap. Pavel, a precej pristavlja: „veselite se v Bogu“, pojte poštene pesni. — Tudi te svarim pred zanikernimi knjigami. Mnogi posli radi bero, bero tudi prazno šaro, ničemerne knjige, ki napuh rede, in čatnost bude. Zgodilo se je tudi že, da so poslu namenoma podteknili knjigo, ki je bila zoper vero in zoper čednost. Človek, ki hoče po tem načinu popačiti nedolžno serce, je naravnost hudoben. Verzi mu knjige nazaj, in derži se tisoč stopajev od njega.

6. Največe junaštvo.

„Ogibaj se priložnosti“, to je največe junaštvo, naravnost potrebno, da si ovaruješ čistost. Kateri so grešili zoper čistost, pali so v priložnosti. Pregovor pravi: „Priložnost dela tatove“. Svetniki se niso ničesar bolj bali, ko nevarnih priložnosti. Izveličar nas prav resno uči, kaj je misliti o grešni priložnosti, in kako delati. „Ako te pohušuje desno oko, iztergaj ga, in verzi ga od sebe, zakaj boljše ti je, da ud izgubiš, kaker da s celim telesom v peklju goriš.“ Oko je najdražji ud človeški. In vender si imaš oko izkopati, odsekati roko, nogo, ako te pohušuje, t. j. ako te vede v pogubljenje. Hudo je to, ali biti mora. Izveličar naravnost pravi: „Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, če pa dušo pogubi“. Priložnosti se ogibati je večkrat tako težko, kaker iztergati si oko, odsekati si nogo, posebno če je strast posedla že vsega človeka. Res, pravo kerščansko junaštvo je, če se nesramne priložnosti ogibaš, da bi si rešil dušo. Pomni dobro, kaj cerkev uči o grešni priložnosti.

Kaj je treba, da se bratovščina postavno vpelje?

Ako bi kateri duhovni pastir želel vpeljati v svoji cerkvi kako bratovščino, ki ni v zvezi s kakim cerkvenim redom, naj pismeno prosi svojega škofa; generalni vikar nima za to pravice, ako ni posebe pooblaščen. ¹⁾ Tej prošnji je treba pridejati pravila dotične bratovščine, ime cerkve, kjer jo želi vpeljati, ime cerkvenega patrona, oddaljenost bližnje bratovščine z ravno tistim imenom in namenom. Za bratovščine presv. R. Telesa, presv. Jezusovega Serca, in Marijinega Serca, rožnega venca in za društvo srečne smerti, kerščanskih mater in hčera Marije ni treba omeniti oddaljenosti. Treba tudi povedati, ako je v dotični cerkvi vže vpeljana kaka bratovščina in koliko. Slednjič naj prosi škofa, da bi blagovolil vodnika s potrebnimi oblastmi imenovati in bratovščino z nadbratovščino zediniti, ako treba.

Pismeno dovoljenje postavnega vpeljanja naj se hrani mej pismi bratovščine. Druge reči, kaker slovesnost pri vpeljanju, lepo tiskano dovoljenje vpeljanja v okviru hraniti v cerkvi i. t. d. niso ravno potrebne. ²⁾

P. A. F.

Priporočilo v molitev.

V pobežno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine kamniške: Aleš Reza (Marija), Golob Marija (Marjeta), Levec Helena (Roza), Letner Karol (Alojzij), Keržol Uršula (Katarina), Žumer Frančiška (Antonija), Žagar Elizabeta (Klara), Zore Jozefa (Terezija), Zupanc Helena (Barbara), Peterka Lenka (Brigita), Kmetič Mica (Franč. Serf.), Gosp. Wolf Franc (Ant. Pad.), Pavlič Neža (Lucija), Dragat Ana (Frančiška); v Brežicah: br. Janez Vogrinec, s. Elizabeta (Marija) Gerjovič, s. Ana (Marija) Krošelj, s. Marija (Ana) Gerdovič, s. Marija (Fran-

¹⁾ Decr. autb. n. 438.

²⁾ Primeri Beringer, die Ablässe 1887.

čiška) Radi, s. Ana (Marija) Zorko; goriške: Marija (Elizabet) Podobnik, Ana (Katarina) Simolič, Neža (Frančiška) Kokošar, Katarina (Ana) Bric; kobaridske: Ana (Barbara) Lavrenčič; libušenjske: Marijana (Angela) Jug, Apolonija Medved, Marija Sturm; nazarske: Martin Glinšek, Marjeta Kruh, Marija Drev, Marjeta Semprimožnik, Alojzij Zobec, Marija Robanec, Marjeta Brodnik, Ana Lončar; drugih: Agata Vtič iz Monšberga, g. Tekla Šeber † 21. pros. 1893, Lucija Strenar † 27. pros. 1893, Uršula Česnik † 23. jan. t. l. v Kleniku, zgledna tretjerednica.

Nadalje se priporočajo v pobožno molitev :

Tretjerednica F. K. za božjo pomoč v veliki dušni britkosti;

Tri osebe za milost božjo, odpuščenje grehov, dar molitve;

Neka oseba priporoča brata za milost spreobrnjenja, neka druga svojo ranjko mater;

K. O. da bi dosegel svoj namen in za zdravje;

Z. in M. S. za zdravje otrokom se zahvalo za že zboljšano;

Neki človek, ki se je bati, da bi se mu pamet zmešala;

Neka bolna tretjerednica za zdravje;

M. V. za ljubo zdravje in srečo v svojem poklicu;

J. Z. za neko milost, ki je že dolgo prosi in serčno želi;

P. Č. za zdravje v nogah, za stariše in brata;

Neka oseba za popoljšanje življenja in dober namen;

Neka tretjerednica za stanovitnost in sestro, da bi vstopila v III. red;

Neka žena N. M. priporoča v molitev svojega moža, da bi začel bolj kerščansko živeti ter svojo že dolgo in hudo bolno mater, da bi ji Bog polajšal njeno terpljenje;

J. K. za pomoč v raznih potrebah.

* * *

J. V. se zahvaljuje Bogu za ozdravljenje svoje hčere.

J. K. za ozdravljenje svojega sinu.

Z Notranjskega od nekoč smo prejeli nemški popis treh čudežev sv. Antona. Na kovrti je štempelj poštne ambulance št. 9; v pismu ni imenovan ne kraj ne ime dopisnika. Ako želi, da se stvar posloveni in priobči, naj nam blagovoljno naznani svojo popolno adresu. Mi moremo zaupanje imeti le do tega, ki ima zaupanje do nas. Priloženi gl. smo oddali za sv. mašo po namenu.
